

XIV. TANULMÁNY

ISTEN ORSZÁGA¹⁾

A TÉMA KIEMELKEDŐ JELENTŐSÉGE – A KIRÁLYSÁG JELLEGE – A KIRÁLYSÁG AZ EVANGÉLIUMI KORSZAK ALATT – HAMIS NÉZETEK, *MELYEKET PÁL KIJAVÍTOTT* – A KIRÁLYSÁGRÓL SZÓLÓ HAMIS ESZMÉK EREDMÉNYEI – ISTEN ORSZÁGÁNAK KÉT SZAKASZA – A SZELLEMI SZAKASZ ÉS ANNAK MUNKÁJA – A FÖLDI SZAKASZ ÉS ANNAK MUNKÁJA – AZOK HARMONIKUS EGYÜTTMŰKÖDÉSE – A FÖLDINEK DICSŐSÉGE – A MENNYEINEK DICSŐSÉGE – A SZÖVETSÉG GYÖKÉR, AMELYBŐL EZEK AZ ÁGAK KINŐNEK – A KIRÁLYSÁG FÖLDI SZAKASZA IZRAELITA – AZ ELVESZTŐDÖTT TÖRZSEK – A MENNYEI JERUZSÁLEM – IZRAEL EGY ELŐKÉPI NÉP – IZRAEL ELVESZÉSE ÉS HELYREÁLLÍTÁSA – A VÁLASZTOTT OSZTÁLYOK – A KIRÁLYSÁG ÖRÖKÖSEI – A VASURALOM – A MILLENNIUMI URALOM CÉLJÁNAK EGYIK SZEMLÉLTETÉSE – A KIRÁLYSÁG ÁTADVA AZ ATYÁNAK – ISTENNEK EREDETI SZÁNDÉKA TELJESEN MEGVALÓSÍTVA

Bárki, aki nem vizsgálta meg gondosan ezt a témát, konkordanciával és Bibliával kezében, ha megteszi, meglepődik azon, hogy mennyire kiemelkedő jelentősége van a Szentírásban. Az Ószövetség bővelkedik olyan ígéretekben és próféciákban, amelyekben az Isten Királysága és annak Királya, a Messiás, központi helyet foglalnak el. Minden izraelitának a reménye volt (Lukács 3: 15), hogy mint népet, Isten fel fogja magasztalni a nemzetüket a Messiás alatt; és amikor az Úr eljött hozzájuk, Királyukként jött el, hogy felállítsa az Isten régmegígért Országát a földön.

János, Jézus Urunk előfutára és hírnöke, küldetését avval a bejelentéssel nyitotta meg, hogy: „Térjetelek meg, mert elközelített a mennyeknek országa.” (Máté 3: 2) Urunk az ő szolgálatát pontosan ugyanazzal a bejelentéssel kezdte el (Máté 4: 17); és az apostolok ugyanannak az üzenetnek prédikálására voltak kiküldve. (Máté 10: 7; Lukács 9: 2) A Királyság nem csak az a téma volt, amivel az Úr a nyilvános szolgálatát

kezdte, hanem valójában az volt az Ő igehirdetésének a fő tárgya (Lukács 8: 1; 4: 43; 19: 11), más tárgyak csak vele összefüggésben, vagy e témának magyarázataként voltak megemlítve. Példázatainak többsége vagy a Királyság többféle vonásának különböző nézőpontból való szemléltetése volt, vagy arra szolgált, hogy kimutassa az Isten iránti, teljes felszentelődést, mint a Királyságban való részesedés nélkülözhetetlen feltételét, és hogy kijavítsa a zsidók helytelen felfogását, mely szerint Ábrahám természetes gyermekeiként és ezáltal az ígéretek természetes örököseiként biztosak voltak a Királyságban való részesedésükben.

Jézus Urunk, a tanítványaival beszélve, megerősítette és bátorította őket abban, hogy egy eljövendő Országot várjanak, mondván: „Én azért adok néktek, miképpen az én Atyám adott nékem, országot, Hogy egyetek és igyatok az én asztalomon az én országomban, és üljete királyi székeken, ítélvén [vezetve] az Izraelnek tizenkét nemzetségét”. (Lukács 22: 29, 30) És ismét: „Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.” (Lukács 12: 32) Amikor az elismert királyukat ahelyett, hogy trónra emeljék és megkoronázzák, keresztre feszítették, a tanítványok keservesen csalódtak. Ahogy ezt kettőjük ki is fejezte, az Emmausz felé vezető útjukon a feltételezett idegennek, az Ő feltámadása után, *mondván*, hogy: „abban **reménykedtünk**, hogy Ő fogja Izraelt megváltani” – megszabadítani a római igából, és Izraelt Isten Országává téve hatalomban és dicsőségben. De ők nagyon csalódtak az előző napok változásai miatt. Akkor Jézus megnyitotta értelmüket megmutatva nekik a Szentírásból, hogy mindenek előtt szükséges volt az Ő **áldozata** ahhoz, hogy a Királyságot fel lehessen állítani. (Lukács 24: 21, 25-27)

Isten átadhatta volna a föld feletti uralmat Jézusnak anélkül, hogy megváltsa az embert, mert „a Felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, akinek akarja” (Dániel 4: 29). De Istennek kiválóbb szándéka volt, mint amit egy ilyen tervvel meg lehetett volna valósítani. Egy ilyen királyság csak ideiglenes áldásokat hozhatott volna, bármennyire jók is lettek volna azok, mivel az egész emberiség halálítélet alatt állt. Ahhoz, hogy a Királyság áldásai örök és teljes áldások legyenek, az emberiséget először meg kellett váltani a halálból, és így törvényesen felszabadítani azon ítélet alól, amely Ádámban mindenkire áttért.

Az, hogy Jézus a próféciák magyarázatával felélesztette a tanítványok reményét egy eljövendő királyságról, nyilvánvaló abból, hogy később, amikor elvált tőlük, megkérdezték: „Uram, avagy nem **ez időben** állítod-e helyre az országot Izraelnek?”

Az Ő válasza, habár nem volt világos, nem mondott ellent reményeiknek. Így szólt: „Nem a **ti** dolgotok tudni az **időket és időszakokat**, melyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.” (Csel. 1: 6, 7)

Igaz, hogy a kezdetben a tanítványok, együtt az egész zsidó nemzettel, az Isten Királyságára vonatkozólag egy tökéletlen felfogással rendelkeztek, azt feltételezve, hogy az kizárólag egy földi királyság lesz, éppen úgy, ahogy manapság az ellenkező irányban tévednek, azt feltételezve, hogy az kizárólag csak mennyei királyság lesz. Jézus Urunknak sok példázata és rejtélyes mondása arra volt szánva, hogy a megfelelő időben kijavítsa ezeket a tévedéseket. De Ő mindenkor egy olyan királyság, egy olyan kormányzat, eszméjéről prédikált, mely a **földön** lesz felállítva és az emberek között fog kormányozni. Nem csak a Királyságban való részvétel reményét oltotta beléjük, hanem arra is tanította őket, hogy könyörögjenek annak felállításáért: „**Jöjjön el** a Te Országod, legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy A FÖLDÖN is”.

A zsidók közötti világi bölcsek számára Urunk csalónak és fanatikusnak tűnt, és tanítványait csupán becsapottaknak tartották. Bölcsességét, ügyes viselkedését és csodáit nem tudták eléggé megcáfolni, és nem is tudták ésszerűen megmagyarázni; mégis, az ő hitetlen szempontjukból azon állítása, hogy Ő *lenne* a világ örököse, és hogy fel fogja állítani a megígért királyságot, amely a világot fogja kormányozni, és hogy az Ő követői, akik mind egy alsóbb társadalmi helyzettel rendelkeznek, társuralkodók lesznek Ővele abban a királyságban, túlságosan képtelennek tűnt a megfontolásra. Róma a fegyelmezett harcosaival, a jártas hadvezéreivel és a mérhetetlen gazdagságával a világ ura volt és naponta egyre hatalmasabbá vált. Akkor, kicsoda ez a Názáreti? És kik ezek a halászhalk, pénz és befolyás nélkül, *akiket* az egyszerű emberek közül is kevesen követtek? Kik ezek ahhoz, hogy arról a rég megígért Királyságról beszéljenek, amely a Földnek valaha ismert legnagyobb és leghatalmasabb Királysága?

A farizeusok, abban reménykedve, hogy Urunk állításainak feltételezett gyengeségeire rámutatnak, és ezáltal jobb belátásra bírják a követőit, megkérdezték Őt: Mikor kezd majd **megjelenni** az a Királyság, amiről prédikálsz? – mikor érkeznek meg katonáid? – és mikor jelenik meg Istennek ezen Országá? (Lukács 17: 20-30) Urunk válasza egy új gondolatot adhatott volna nekik, ha nem viseltettek volna Őiránta előítélettel, és ha nem vakította volna el őket a saját, feltételezett bölcsességük. Ő azt válaszolta, hogy a Királysága soha nem úgy fog eljönni, ahogy azt ők várták. Az az Ország, amelyről Ő prédikál, és amelybe társörökségre hívja meg az Ő követőit, egy láthatatlan Királyság, és nem kell arra várjanak, hogy azt meglássák. „Ezt válaszolta nekik: «Az Isten országa nem jön el **szembetűnő** módon [külső megnyilvánulással]. Nem fogják azt mondani: „Íme, itt van,” vagy „Amott”. Mert az Isten országa köztetek van.»”^{*} /KNV/ Egyszóval, kimutatta, hogy, amikor az Ő Királysága eljön, mindenütt teljes hatalommal jelen lesz, de sehol sem lesz látható. Ekképpen Ő egy fogalmat nyújtott az általa prédikált, szellemi Királyságról, de ők felkészületlenek voltak és nem fogadták el azt. A megígért Királyságra vonatkozóan a zsidók várakozásában volt némi igazság, amely a megfelelő időben meg fog valósulni, amint látni fogjuk; itt viszont Urunk a Királyságnak azon szellemi szakaszára utal, mely láthatatlan lesz. És mivel **először** az Orzágnak ez a szakasza fog felállíttatni, jelenléte láthatatlan lesz, és egy ideig nem ismerik fel. Isten Országának e szellemi szakaszában való örökségnek kiváltsága volt akkor az egyetlen kínálat és az elhívásunk egyetlen reménye a teljes Evangéliumi korszak alatt, ami

^{*} A Diaglott és a Rotherham fordítások szerint „köztetek van” /– Lukács 17: 21 a King James és a Károli szerint „ti bennetek” – f.m./ Nyilvánvalóan egyik elmélettel sem egyezne az a felfogás, hogy a Királyság, amelynek Jézus szerint a felállítása közeledik, a farizeusok szívében lenne, akiket Ő képmutatóknak és meszelt síroknak nevezett. De ez a Királyság, amikor felállíttatik, minden osztály „**között**” lesz, mindent irányítani fog és mindent megítél.

akkor kezdődött. Emiatt Jézus kizárólag csak arra hivatkozott. (Lukács 16: 16) Ez még világosabban érthető lesz, amint tovább haladunk.

Valószínűleg az ellenséges közvélemény miatt, ami különösen a farizeusok között *uralkodott*, Nikodémus éjszaka ment Jézushoz, mert türelmetlen volt, hogy megfejtse a rejtélyt, habár látszólag szégyellte nyilvánosan beismerni, hogy ezeknek az állításoknak volt valami súlyuk az ő gondolkodásában. Az Úr és Nikodémus közötti beszélgetés (János 3), habár csak részlegesen feljegyezve, némi további betekintést nyújt Isten Országának jellegébe. Nyilvánvaló, a beszélgetésnek főbb pontjait megemlíti, így ezekből könnyen következtethetünk az egésznek értelmére, melyet ésszerűen a következő parafrázisban *részletezhetünk*:

Nikodémus: – „Rabbi, tudjuk, hogy Istentől jött tanító vagy, mert senki nem tudja ezeket a jeleket véghezvinni, amelyeket te cselekszel, hacsak nincs vele az Isten.” Mégis bizonyos kijelentéseid nekem nagyon összeegyeztethetetleneknek tűnnek és azért jöttem, hogy egy magyarázatot kérjek rájuk. Például, te, meg a tanítványaid szertejártok hirdetve, hogy „elközelgett a Mennyegek Országa”, de hadsereged nincs, sem gazdagságod, sem befolyásod, és minden látszat szerint ez az állítás valótlan; és úgy tűnik, hogy ebben megtéveszted a népet. A farizeusok általában csalónak tartanak téged, de én biztos vagyok benne, hogy kell legyen valami igazság a tanításaidban, „mert senki nem tudja ezeket a jeleket véghezvinni, amelyeket te cselekszel, hacsak nincs vele az Isten”. Látogatásomnak az a célja, hogy megkérdjem, hogy miféle ez a Királyság, amit te hirdetsz, mikor és honnan jön? – mikor és hogy lesz az felállítva?

Jézus: – Kérésedre, hogy teljesen megértsed a Mennyegek Országát, most nem lehet egy számodra kielégítő választ adni, nem azért, mert nem ismerném teljesen, hanem a te jelenlegi állapotodban nem tudod azt megérteni, vagy helyesen értékelni, ha meg is magyaráznám azt teljesen. „Ha valaki felülről nem

születik* nem **láthatja** [a görög **eidon***□ – tudhatja, ismerheti] meg Isten Királyságát.” /János 3: 3 – Cs.L./

Még a tanítványaimnak is nagyon határozatlan fogalmuk van annak a királyságnak jellegéről, amelyet hirdetnek. Nem mondhatom el nekik éppen azért, amiért neked sem tudom elmondani; és éppen amiatt nem érthetik meg. De, Nikodémusz, Isten eljárásainak egyik jellegzetessége az, hogy engedelmességet követel a már meglévő világosság iránt, mielőtt több világosságot adna; és azok kiválasztásában, akiket méltóknak tekint a királyságban való részesedésre, megköveteli a hitnek megnyilvánulását. Ők olyanok kell legyenek, akik hajlandók lépésről lépésre követni az Isten vezetését, gyakran csak egy lépést látva előre világosan. Ők hit által járnak és nem látás által.

* A görög „**gennao**” szót, és annak származékait időnként **fogantatásnak**, máskor **születésnek** fordítják, valóban mindkét gondolatot tartalmazza, és e két szónak akármelyikével, a hely értelmének megfelelően kellene fordítani. A két gondolat, fogantatás és születés, mindig e szóban foglaltatik, az egyik állítása a másikat is feltételezi, ahogy a születés természetes következménye a fogantatásnak és a fogamzás egy természetes előzménye a születésnek. Amikor a **gennao**-val kapcsolatos, cselekvő tényező hímnemű, akkor **fogamzással** kellene fordítani, amikor nőnemű, **szüléssel**. Ekképpen az 1 János 2: 29; 3: 9; 4: 7; 5: 1, 18-ban a **gennao** fogamzás kellene legyen, mert Isten (hímnem) a cselekvő tényező.

Mégis, időnként a fordítás függ a cselekvés természetétől, akár hímnemről, vagy nőnemről *legyen szó*. Így a „**gennao**” szót az **ek határozóval** együtt használva, amelynek jelentése **–től, -től**, vagy **–ból, -ből**, születésnek kell fordítani. Tehát, a János 3: 5, 6 – versekben a **gennao** szót születésnek kellene fordítani, ahogy ezt az **ek** szó indokolja – „**vízből**”, „**testből**”, „**Szelemből**”

* Ugyanannak a görög szónak a Cselekedetek 15: 6-ban a fordítása: „**megvizsgálják**”: „az apostolok és a presbíterek összegyűltek, hogy **megvizsgálják** [megismerjék, vagy megértsék] ezt a kérdést.” Ezt a szót **lásd meg** –ként adja vissza a Róma 11: 22-ben: „Lásd meg [gondold meg, értsd meg] tehát Isten jó voltát és szigorúságát”; valamint az 1 János 3: 1-ben: „Nézzétek [gondoljátok meg, ismerjétek meg, értsétek meg], mekkora szeretetet tanúsított irántunk az Atya”.

Nikodémus: – De, nem értelek téged. Mit akarsz mondani? „Hogyan születhet meg az ember, ha már vén? Csak nem mehet be ismét anyja méhébe, hogy megszülessék?” Vagy azt akarod mondani, hogy az a megtérés, amit Keresztelő János hirdet, és amit a víz alá merítés jelképez, valami módon egy jelképes **születés**? Megfigyeltem, hogy a te tanítványaid is hasonlóan hirdetik és keresztelnek. Szükséges ez az újjászületés azok számára, akik meglátják, vagy beléphetnek a te királyságodba?

Jézus: – A mi nemzetünk egy felszentelt nemzet, szövetség népe. Ők mind Mózesbe a tengerben és a felhőben *merültek alá*, amikor elhagyták Egyiptomot. Isten elfogadta őket Mózesben, a szövetségük közbenjárójában, a Sinai *hegynél*; de ők megfeledkeztek a szövetségről, némelyek nyíltan, vámszedőkként és bűnösökként élnek, és sokan mások álszent képmutatók; ennél fogva János és a tanítványaim a **megtérést** – Istenhez való visszatérést és a megkötött szövetség elismerését prédikálják. Jánosnak keresztsége a szívnek töredelmét és az életnek ezen megújulását jelképezi, és **nem az újjászületést**. De ha nem teszel ennél többet, soha sem látod meg a Királyságot. Ha a János keresztsége által jelképezett megújulás mellett nem kapod a Szellemtől való fogamzást és születést, nem láthatod meg az én Királyságomat. A megtérés visszavezet téged egy megigazult állapotra; abban az állapotban képes leszel azonnal felismerni engem, mint Messiást, Mózesnek ellenképét. Ekképpen felszentelve önmagad nekem, az Atya egy új életre, és az isteni természetre fog **fogamzani** téged, amely, ha fejlődik és megelevenül, biztosítani fogja számodra, hogy újteremtményként, szellemi lényként **megszüless** az első feltámadásban; így nem csak megláthatod, hanem részese is lehetsz a Királyságnak.

Valóban nagy az a változás, amit ez a Szellemtől való születés hoz, Nikodémusz; mert ami testtől születik, test az; de ami Szellemtől születik, szellem az. Tehát, ne csodálkozzál az előbbi kijelentésemén, hogy felülről kell **fogantatnod**,

mielőtt meg tudnád érteni, ismerni, értékelni azokat a dolgokat, amiről érdeklődtél. „Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek.” Nagyon nagy az különbség, ami a jelenlegi állapotod, a testtől való születés állapota között, és azoknak állapota között van, akik Szellemtől születnek, akik belépnek az általam hirdetett Királyságba, avagy azt képezik. Hogy némi fogalmat alkothass azokról a lényekről, akik, amikor megszületnek a Szellemtől, ezt a Királyságot fogják képezni, hadd szemléltessem neked egy példával: „a szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Szellemtől született”. Ahogy a szél ide-oda fúj, nem láthatod, habár körülötte mindenütt hatását gyakorolja. Nem tudod azt sem, hogy honnan jön, azt sem, hogy hova megy. Ez a legjobb szemléltetés, amit adhatok azokról, akik Szellemtől születnek a feltámadásban, akik „bemennek”, vagyis az általam most hirdetett Királyságot fogják képezni. Ők éppen olyan láthatatlanok lesznek, mint a szél, és az emberek, akik nem a Szellemtől születtek, nem fogják tudni, hogy ők honnan jönnek és hova mennek.

Nikodémus: – Hogyan lehetnek ezek? – láthatatlan lények!

Jézus: – „Te Izráel tanítója vagy, és nem tudod” – hogy a szellemi lények jelen lehetnek az emberek között, mégis láthatatlanok? Te, aki másokat próbálsz tanítani, soha sem olvastál Elizeusról, és az ő szolgájáról, vagy a Bálám szamaráról, és sok esetről a Szentírásból, amelyek ezt az elvet szemléltetik, hogy a szellemi lények jelen lehetnek az emberek között, habár láthatatlanul? Ráadásul, te a farizeusok közül vagy, akik bevallottan hisznek az angyalokban, mint szellemi lényekben. De ez szemlélteti azt, amit először mondtam: ha valaki nincs felülről fogantatva, nem láthatja [nem tudhatja, nem ismerheti meg, vagyis nem foghatja fel, mint ésszerűt] Istennek Királyságát és a különböző, vele kapcsolatos dolgokat.

Ha be akarsz lépni, és társörökös akarsz lenni Énvelem abban a Királyságban, amit hirdetek, lépésről lépésre a világosságot kell kövessed. Ezt téve, több világosságot fogsz kapni; és ez annál hamarabb *fog történni*, minél inkább elkészülsz rá. Ezeket a dolgokat hirdettem, melyek most esedékesek, amiket megérthetsz, és csodákat tettem, és elismerted, hogy Istentől származó tanító vagyok, de nem cselekedted meg, amit hiszel és nem váltál nyíltan tanítványommá és követőmmé. Nem kell azt várjad, hogy többet láss, míg nem élsz mind annak megfelelően, amit látsz; Isten akkor fog több világosságot és bizonyítékot adni majd neked a következő lépéshez. „Bizony, bizony, mondom neked: amit tudunk, azt szójuk, és amit láttunk, arról teszünk bizonyosságot, de *ti* [farizeusok] nem fogadjátok el a mi bizonyosságtételünket. Ha a földi dolgokról szóltam nektek, és nem hisztek, akkor hogyan fogtok hinni, ha majd a mennyekiekről szólok nektek?” Haszontalan próbálkozás lenne, ha mennyei dolgokról szólnék neked, mert nem fogsz meggyőződni, és az én prédikálásom annál esztelenebbnek tűnne számodra. Ha az én tanításom, amelynek földi jellege volt, vagyis földi dolgokkal szemléltettem azokat, amiket megérthetsz és megértettél, nem győzött meg eléggé elmédben annyira, hogy arra vezessen, hogy nyíltan tanítványommá és követőmmé váljál, nem lenne meggyőzőbb számodra, ha olyan mennyei dolgokról szólnék, amiről semmit sem tudsz, mert senki sem ment fel a mennybe, ennél fogva senki sem tudja igazolni az én bizonyosságtételemet. Egyedül én, aki a mennyből szálltam alá, értem a mennyei dolgokat. „Mert nem ment fel a mennybe senki, csak az, aki a mennyből szállt le, az Emberfia.”* Egy ismeretet a mennyei dolgokról csak a Szellemtől való fogantatás után lehet nyerni; magukat a

* Azok a szavak, melyek úgy szólnak, hogy „**aki a mennyben van**”, (13. vers) nem találhatóak a legrégebbi és legmegbízhatóbb *görög nyelvű* kéziratokban /és az újabb fordításokban sem – f.m./.

mennyei dolgokat, miután a Szellemtől megszületik a szellemi lény.

Ekképpen türelmet igényelt az Úr részéről megmagyarázni a Királyság természetét olyanok számára, akiket előítéleteik és neveltetésük megakadályoztak abban, hogy bármi mást lássanak, mint valami eltorzult nézeteket annak földi szakaszáról. Mindazonáltal folyamatban volt a Messiás Királyságában részesülők, megfelelő osztályának kiválasztása, mégis csak kevesen lettek kiválasztva Izraelből, akiknek hét éven át kizárólag volt ez felkínálva. Ahogy Isten előrelátta, az *Izrael* népéből csak egy maradék fogadta el, mert nem voltak felkészülve, és elmulasztották megragadni és teljesíteni az adott feltételeket, így a Messiás Királyságában való részesülésük kiváltsága átment a nemzetekhez, hogy azok közülük válasszon „népet az Ő Nevének”. Ezek közül is csak egy maradék, egy „kicsiny nyáj”, értékeli a kiváltságot és tarttatik méltónak a Királyságában és dicsőségében való társörökségre.

Súlyos volt a névleges keresztény egyház által bevitt tévelygés, mely félremagyarázta a megígért királyságot, mintha az a névleges egyház jelenlegi állapotát jelentené, és annak munkája csupán a hívők szívének kegyelmi állapotát. Oly végletekig vitték ezt az tévelygést, hogy sokan úgy hiszik, hogy a névleges egyház jelenlegi, szentségtelen szövetsége és uralma a világgal az Isten Királyságának földi uralmát képezi. Valóban, egy bizonyos értelemben a jelenlegi Egyház Isten Királyságát képezi és egy kegyelmi munka folyamatban van a hívők szívében; viszont arra gondolni, hogy ez minden, és Istennek egy igazi, eljövendő Királyságát tagadni, amely az egész ég alatt fel lesz állítva, amelyben meglesz Isten akarata úgy, mint a mennyben, annyit jelent, mint hiábavalóvá és értelmetlenné tenni a legerősebb és legnyíltabb ígéreteket, melyeket Urunk tett, és feljegyeztettek az apostolok és próféták által a mi bátorításunkra és segítségünkre, hogy legyőzhessük a világot.

Urunk példázataiban az Egyház gyakran nevezetetik királyságnak; az apostolok is úgy beszélnek róla, mint egy olyan királyságról, ami fölött Krisztus most uralkodik, mondván, hogy Isten átvitt minket a sötétség hatalmából az Ő szeretett Fiának országába. Mi, akik már elfogadtuk Krisztust, elismerjük az Ő megvásárolt uralmi jogát, és hálás, önkéntes engedelmességgel adózunk Neki, mielőtt Ő a hatalmát rákényszeríti a világra. Felismerjük a különbséget az igazságosságnak Ő általa érvényre juttatott törvényei között, és az e világ bitorló fejedelme által most fenntartott sötétség birodalma között. Az Isten ígéreteiben való hit az alattvalói elkötelezettségünket ekképpen megváltoztatja, és önmagunkat az új Fejedelem alattvalóinak tekintjük, és az Ő kegyelme által társörökösöknek is abban a Királyságban, ami hatalomban és nagy dicsőségben fel lesz állítva.

De ez a tény semmiképpen sem fogja érvényteleníteni azt az ígéretet, hogy végső soron Krisztus Királysága „tengertől tengerig, és a folyamtól a föld széléig” lesz (Zsoltár 72: 8); hogy minden nemzet szolgálni és engedelmeskedni fog Neki; és hogy minden térd meg fog hajolni, mennyieiké, és földieké egyaránt. (Dán. 7: 27; Fil. 2: 10) Ellenkezőleg, a „kicsiny nyáj” jelenlegi kiválasztása inkább igazolja azokat az ígéreteket.

Urunk példázatainak gondos vizsgálatával megállapítható, hogy azok azt tanítják, hogy Isten Királyságának eljövetele, vagy a hatalomba való felállítása a jövőben lesz, és, magától értetődően, nem a Király eljövetele előtt. Ilyenformán, az a példázat, melyben egy nemes ember messze országba megy, hogy királyságot kapjon és visszatérjen, stb. (Luk. 19: 11-15), a Királyság felállítását világosan a Krisztus visszatéréséhez köti. Az az üzenet, amit az Úr az Egyháznak küldött sok évvel azután, ekként szólt: „Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.” (Jel. 2: 10) Ebből nyilvánvaló, hogy azok a királyok, akik Ő vele fognak uralkodni, nem koronáztatnak meg és nem is fognak uralkodni **ebben** az életben.

Tehát, az Egyház jelenben nem a hatalomban és dicsőségben felállított Isten Országá, hanem annak kezdetleges, magzati állapota. Valóban, az Újszövetség minden, erre vonatkozó kijelentése így tanítja. A mennyek Királysága most erőszakot szenved a világ részéről; Királyát bántalmazták, és keresztre feszítették; és bárki, aki az Ő nyomdokait követi, valamely formában üldöztetést és erőszakot szenved. Megfigyelhető, hogy ez az **igazi** Egyházra érvényes, és nem a névlegesre. De az az ígéret biztat, hogy ha most mi (az Egyház, a magzati Királyság) Krisztussal szenvedünk, akkor a megfelelő időben, amikor felveszi nagy hatalmát és uralkodik, mi is megdicsőítettünk és uralkodunk Ővele.

Jakab (2: 5) az Urunk tanításával összhangban elmondja, hogy Isten e világ normái szerinti szegényeket és megvetetteket választotta nem azért, hogy most uralkodjanak hanem, hogy „**örököljék** azt az országot, amelyet Isten **ígért**”. Az Úr *így* szólt: „Milyen nehezen mennek be Isten országába a gazdagok!” (Márk 10: 23) Nyilvánvaló, hogy nem a névleges egyházra hivatkozik, amely most a világgal uralkodik, mert a gazdagok *mindent elkövetnek, hogy bejussanak* abba. Péter a Királyság örököseit türelemre, állhatatosságra, erényre és hitre buzdítja, mondván: „Testvéreim, igyekezzetek még jobban megerősíteni elhívátásokatokat és kiválasztásokatokat, mert ha ezt teszitek, nem fogtok megbotlani soha. Mert így gazdagon adatik majd néktek a mi Urunknak és Megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetel.” (2 Pét. 1: 10, 11)

Némelyek azt feltételezik, hogy Pál a Róma 14: 17-ben egy képletes királyságról szól; de ha a szövegösszefüggést vizsgáljuk meg, nyilvánvalóan csak azt jelenti, hogy: mi, testvérek, akik átvittünk Isten szeretett Fiának országába, egy bizonyos szabadságunk van az eledelek, stb. tekintetében, amivel, mint zsidók, nem rendelkezünk a Törvény alatt (14. vers). Mégis, inkább ne éljünk e szabadsággal, ha az ezt fel nem ismerő testvéreket a saját lelkiismeretük elleni cselekvésre készíti, és megbotránkoztatja őket. Az eledelekre vonatkozó szabadságunk által ne rontsuk meg a testvéreinket, akikért Krisztus meghalt,

hanem emlékezzünk, hogy most és a jövőben is a Királyság kiváltsága az eledelre vonatkozó szabadságnál sokkal nagyobb áldásokból áll; és pedig abból a szabadságból, hogy helyesen cselekedjünk az Istennel való, Krisztus általi békesség érdekében, és az Isten Szent Szelleméből való részesedés örömeiből. A Királyságnak e szabadsága (most és örökre) olyan nagy, hogy az eledelekre vonatkozó csekély szabadságot a jelenben megfelelő feláldozni a testvérünk érdekében.

Így, a Szentírásnak bármely szempontjából tekintjük, az a gondolat, hogy a Királyságra vonatkozó ígéretek mitikus megítévesztések lennének, vagy hogy a jelenlegi állapotok beteljesítenék ezeket az ígéreteket, cáfolatot nyer.

A kezdeti Egyházban a Királyság méltóságára és a Mesterrel társörökségre vonatkozó ígéretek erős, hűségre való buzdítást jelentettek a jelen megpróbáltatások és üldözések közepette, amelyekre figyelmeztetve voltak, hogy legyenek rákészülve. A Jelenések könyvében a hét gyülekezetnek adott, összes vigasztaló és bátorító szavak közül, egy sem ragyog világosabban és erőteljesebben, mint azok, amelyek kijelentik: „Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónusomon, mint ahogy én is győztem, és Atyámmal együtt ülök az Ő trónusán”; és „aki győz, annak hatalmat adok a pogányok felett”.

Ezek olyan ígéretek, amelyeket ésszerűen nem lehet úgy félreérteni, hogy a kegyelemnek egy jelenlegi, szívben végzett munkájára vonatkozzon; de még a jelen életben a nemzetek fölötti uralomra sem alkalmazható, mert a győzedelmesek a szolgálatukban való **haláluk** által kell elnyerjék azt, és így *kell* eljussanak a Királyság méltóságára. (Jel. 20: 6)

De az emberi természet kerüli a szenvedést és mindenkor kész megragadni a tisztességet és a hatalmat; így már az apostolok idejéből is találunk olyanokat az Egyházban, akik hajlamosak voltak az eljövendő tisztesség és hatalom ígéreteit a jelen életre alkalmazni, és úgy kezdtek cselekedni, mintha eljött volna az ideje, hogy a világ tisztelje az Egyházat, és még

engedelmeskedjen is neki. Pál apostol ír *erről*, kijavítván ezt a tévelygést, tudván, hogy az ilyen gondolatok káros hatással vannak az Egyházra, büszkeséget ápolva bennük és elvonva őket az áldozattól. Így szól hozzájuk gúnyosan: „Ti már beteltetek, már meggazdagodtatok, nélkülünk uralomra jutottatok”. Majd hozzáteszi komolyan: „bár csakugyan uralomra is jutottatok volna, hogy veletek együtt mi [üldözött apostolok] is uralkodhatnánk.” (1 Korintus 4: 8) Ők úgy lelték kedvüket a keresztyénységükben, hogy belőle és általa a lehető legtöbb tisztességet nyerhessék. Az apostol jól tudta, hogy ha ők **hűségesen** követték volna az Urat, nem ilyen állapotban lettek volna. Ezért emlékezteti őket arra, hogy ha a rég várt uralom elkezdődött volna, akkor **ő** is náluk nem kevésbé uralkodna, és arra a tényre, hogy ő a hűsége által az igazságért szenvedett, amely egy bizonyítéka annak, hogy **az ő uralmuk** idő előtti és a dicsőség helyett egy csapda. Majd, némi gúnnal hozzáteszi: „Mi [apostolok és hűséges szolgák] bolondok vagyunk a Krisztusért, ti pedig okosak a Krisztusban, mi erőtlenekek, ti pedig erősek, ti megbecsültek, mi pedig megvetettek.” Nem azért írom ezeket, hogy megszegyenítselek titeket, mert jobb és nemesebb célom van – **HOGY FIGYELMEZTESSELEK BENNETEKET**; mert a jelenlegi tisztesség ösvénye nem vezet ahhoz a dicsőséghez, amely meg **fog** jelenni, hanem a jelenlegi szenvedés és az önmegtagadás az a keskeny ösvény, *amely* a dicsőségre, tisztességre, halhatatlanságra, és a királyságban való társörökségre *vezet*. Emiatt esdekelek nektek, hogy legyetek **az én követőim**. Szenvedjete, legyetek szidalmazva és üldözve most, hogy velem együtt részesüljete az élet koronájában, melyet az Úr, az igaz Bíró, megad nekem **ama napon**, és nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését. (1 Korintus 4: 10-17; 2 Timóteus 4: 8)

Viszont, miután a korai Egyház sok üldöztetést szenvedett el hűségesen, olyan elméletek kezdtek terjedni, amelyek szerint az Egyháznak küldetése meghódítani a világot, hogy felállítsa a mennyek királyságát a földön, és hogy a nemzetek felett

uralkodjon az Úr második eljövetele **előtt**. Ez alapot vetett a világias fondorlatoknak, pompának, büszkeségnek, hivalkodó mutatványoknak és szertartásoknak az egyházban, melyek arra rendeltettek, hogy benyomást tegyenek, elragadtassák és lenyűgözzék a világot, és lépésről lépésre a pápaság nagy igényeihez vezettek, hogy Istennek földi királyságaként joga volt a törvényei és képviselői iránti tiszteletet és engedelmisséget követelni minden törzstől, nemzettől, és néptől. E hamis állítás alatt (látszólag önmagukat és másokat is megtévesztettek) a pápaság egy ideig az Európa királyait koronázta meg és fosztotta meg trónjaiktól, és még mindig követeli azt a tekintélyt, aminek most képtelen érvényt szerezni.

A pápaság által ugyanaz a gondolat eljutott a protestantizmushoz is, amelyik szintén azt állítja, habár nem oly határozottan, hogy valamiképpen az egyház **uralma** folyamatban van; és a korinthusiakhoz hasonlóan híveik „beteltek”, „gazdagok” lettek, és „királyokként” uralkodnak, ahogy Urunk kifejezően leírja. (Jel. 3: 17, 18) Így történt, hogy az egyháznak csak névleges tagjai – a nem igazán megtértek, nem az igazi búza, hanem a konkoly, a búzának csupán utánzata – számbelileg jóval felülmúlják a Krisztus igazi tanítványait. Ezek nagyon ellenkeznek minden igazi áldozattal és önmegtagadással, nem szenvednek az igazságosságért [az igazságért], hanem ahelyett legfeljebb egy bűnt, stb. formájához ragaszkodnak. Ők valóban a világgal együtt uralkodnak, és nem készülnek arra, hogy részesüljenek a valódi királyságban, amelyet Urunk a második jelenlétekor állít fel.

Minden figyelmes szemlélőnek feltűnik e nézet között és a Jézus és apostolai tanítása közötti összeférhetetlenség. Ők azt tanítják, hogy nem létezhet királyság, míg nem jön el a Király. (Jel. 20: 6; 3: 21; 2 Tim. 2: 12) Következésképpen a mennyek Királysága erőszakot kell szenvedjen **addig** az időig, míg dicsőségben és hatalomban fel lesz állítva.

ISTEN KIRÁLYSÁGÁNAK KÉT SZAKASZA

Habár igaz az, ahogy Urunk kijelentette, hogy Isten Királysága **nem jön** külső megnyilvánulással – nem úgy mutatkozik be, mégis a megfelelő időben mindenki számára meg fog nyilvánulni külső, látható és félreérthetetlen jelek által. Amikor teljesen fel lesz állítva, az Isten Királysága két részből fog állni: egy szellemi, vagyis mennyei szakaszból, és egy földi, vagyis emberi szakaszból. A szellemi mindig láthatatlan lesz az emberek számára, ugyanis azok, akik azt alkotják, isteni, szellemi természettel fognak rendelkezni, amit az emberek közül senki sem látott, és nem is láthat (1 Tim. 6: 16; János 1: 18); mégis annak jelenléte és hatalma tekintélyesen meg fog nyilvánulni, főképpen az ő emberi képviselői által, akik az Isten Királyságának földi szakaszát fogják képezni.

Az Evangéliumi Korszak győzedelmes szentjei – a Krisztus, a megdicsőített Fej és Test *tagjai* – fogják képezni a Királyság szellemi szakaszát. Az ő feltámadásuk és a hatalomba való felmagasztalásuk megelőzi mindenki másét, mert ezen osztály által lesznek megáldva a többiek mind. (Zsid. 11: 39, 40) Az övék az **első feltámadás** (Jel. 20: 5*). E dicsőséges, felkent

* E versben azon szavak, hogy „**a többi halott nem kelt életre, míg el nem telt az ezer esztendő**” nem hitelesek; nem találhatóak a legrégebbi és legmegbízhatóbb görög kéziratokban: a Sinai, az 1209-es, és az 1160-as sorszámu Vatikáni és a szír kéziratokban. Nem kell elfelejteni, hogy a későbbi másolatokban sok, **hozzátoldott** rész található, melyek tulajdonképpen nem tartoznak a Bibliához. Mivel, megparancsoltatott, hogy Isten Igéjéhez ne tegyenek hozzá, kötelességünk elutasítani az ilyen toldalékokat, mihelyt megállapítottatott, hogy nem hitelesek. Az említett szavak valószínűleg véletlenül csúsztak be a szövegbe az ötödik században, mert egy korábbi (görög, vagy szír) kézirat sem tartalmazza ezt a toldalékot. Valószínűleg ez az elején csak egy **széljegyzet** lehetett, amit egy olvasó tett hozzá, mely a szöveggel kapcsolatos gondolatát fejezte ki, és valamely, következő másoló bemásolhatta magába a szövegbe, aki elmulasztott különbséget tenni a szöveg és a megjegyzés között.

Mégis ennek a toldaléknak elutasítása nem lényeges az itt bemutatott „Tervre” nézve, mert a többi halott – általában a világ – nem fog **élni** a szó teljes, tökéletes értelmében, mely értelemben Ádám **élt**, mielőtt bűnbe esett és a „**haldokolva** meghalsz” /ang./ ítélet alá esett. A gyengeség és haldoklás nélküli tökéletes élet, az egyetlen értelme,

osztály – a Krisztus – előtt álló nagy munka szükségessé teszi az isteni természetre való felmagasztalásukat; az isteni hatalmon kívül nincs olyan, mely el tudná végezni azt. Az ő munkájuk nem csak ehhez a világhoz tartozik, hanem minden dolgot *érint* **mennyen és földön** – szellemi és emberi lények között egyaránt. (Máté 28: 18; Kol. 1: 20; Efézus 1: 10; Fil. 2: 10; 1 Kor. 6: 3)

Isten Országá földi szakaszának munkája e világra és az emberiségre fog korlátozódni. Akik oly nagy megtiszteltetésben részesülnek, hogy részük lesz benne, azok az emberek között Istennek legfelmagasztaltabbjai és legmegtiszteltebbjei lesznek. Ők képezik azt az osztályt, amelyre a VIII. tanulmány hivatkozik (145. oldal), akiknek ítéletnapja az Evangéliumi korszak előtt volt. Megpróbáltatva hűségesebbnek találtattak, emiatt a felébresztésükben nem egy ismételt ítéletre lesznek előhozva, hanem egyszeriben

amelyben Isten elismeri az **élet** szót. Ebből a szempontból az egész világ már elvesztette az életet, haldoklik, és megfelelőbb lenne *inkább halottnak* mondani, mint **élőnek**. (2 Kor. 5: 14; Máté 8: 22)

A **feltámadás** (görög **anastasis**) szó **felemelést** jelent. Az emberrel kapcsolatban az embernek azon állapotra való felemelését jelenti, amelyről elesett, az emberi voltának teljes tökéletességére – amit Ádám elvesztett. A tökéletesség, **amitől** emberi fajunk elesett, az a tökéletesség, **amire** ők fokozatosan fel lesznek emelve a helyreállítás, vagyis a feltámadásnak (felemelés) Millenniumi korszaka alatt. A Millenniumi korszak nem csak a megpróbáltatások korszaka, hanem az áldásoké is; és a feltámadás által, vagyis az **életre** való helyreállítás által vissza lesz állítva minden, ami **elvesztett** mindazoknak, akik, amikor tudni fogják és lehetőségük lesz rá, szívesen engedelmeskednek. A feltámadás folyamata fokozatos lesz, az egész korszakot fogja igényelni a teljes megvalósításához; habár maga a felébresztés egy bizonyos fokú életre és tudatosságra, amivel most is rendelkeznek, nyilvánvalóan egy pillanat műve lesz. Következésképpen, amíg el nem telik az ezer esztendő, az emberiség nem fogja teljesen elérni az Ádám által elvesztett élet teljes mértékét. És mivel bármi, ami kevesebb a tökéletes életnél, az a halálnak egy részleges állapota, az következik, hogy habár a fenti szavak nem tartoznak az írtatott iratokhoz, való igazság azt mondani, hogy a többi **halott nem fog élni** ismét (nem kapja vissza az elvesztett élet teljességét), míg a helyreállítás és áldás ezer esztendeje nem jár le.

megkapják hűségüknek jutalmát – egy azonnali feltámadást a tökéletességre, mint **emberek**. (Rajtuk kívül és a szellemi osztályon kívül mások **fokozatosan** lesznek felemelve a tökéletességre annak a Millenniumi korszaknak folyamán.) Így ez az osztály rögtön készen áll, Krisztusnak emberi képviselőiként, az előttük lévő, nagy munkára, az emberiség többi részének helyreállításában és megáldásában. Miképpen a szellemi természet szükséges a Krisztus munkájának elvégzéséhez, úgy a tökéletes emberi természet is alkalmas az emberek között elvégzendő munka jövődő teljesítéséhez. Ezek az emberek között fognak szolgálni és általuk láthatóan, míg tökéletességüknek dicsősége állandó példa lesz, a többiek számára egy ösztönzés, hogy ugyanannak a tökéletességnek elérésére törekedjenek. És azt *a tényt*, hogy ezek az ókori érdemesek a Királyságnak emberi szakaszán lesznek és az emberiség által láthatóan, teljesen igazolják a Jézusnak szavai, *amit* az Őt elutasító, hitetlen zsidókhoz mondott: „meglátjátok Ábrahámot, Izsákot, Jákóbot és a prófétákat mind az Isten országában”. Ugyancsak megjegyzendő, hogy a Mester nem említi azt, hogy Ő, vagy az apostolok Ábrahámmal együtt láthatóak lesznek. Csakugyan, az emberek látni fogják a Királyság földi szakaszát és annak részét fogják képezni, de nem a szellemi szakaszának; és, kétségtelenül, lesznek olyanok, akiket nagyon fog bosszantani, amikor rájönnek, hogy egy olyan nagy tisztességet elutasítottak.

Nem adatott nekünk részletes értesítés arról, hogy miként fog összhangban működni a mennyei Királyság e két szakasza, de rendelkezünk egy szemléltetéssel arról a módról, ahogy **lehetséges** azoknak *együttműködése*, abban, ahogy Isten érintkezett Izraellel a képviselői által, Mózes, Áron, Józsué és a próféták stb. által – habár az isteni hatalom eljövendő megnyilvánulásai messze felülmúlják azokat, amelyek az előképi korszakban voltak. Ugyanis, az eljövendő korszak munkája magába foglalja az összes halott felébresztését és az **engedelmese**k tökéletességre való helyreállítását. Ez a munka az emberek között egy tökéletes kormányt fog megkövetelni, a

hatalmi állásokban tökéletes emberekkel, ahhoz, hogy ők helyesen tudják igazgatni az állam ügyeit. Ez szükségessé tesz mindenféle, megfelelő jellegű oktatási lehetőségnek a beállítását, valamint különböző, emberbaráti intézkedéseknek a kiépítését. Az a nagy megtiszteltetés, amelyre az ókori érdemesek kijelöltettek, az az emberi faj ily módon való, biztos és folyamatos lépések általi felemelésének e nemes munkája (ugyanazon Királyság láthatatlan, szellemi tagjainak irányítása alatt), amelyre felkészülve ők hamarosan előjönnek, e világ országainak végső összeomlása, és a Sátán, *e világ* fejedelme, megköttözése után. A mennyei Királyságnak isteni megtiszteltetésében részesült képviselőiként hamarosan minden embertől megkapják a tiszteletet és az együttműködést.

Isten Országának a földi szakaszában egy helyet elnyerni annyit jelent, hogy egy tökéletes emberi szívnek minden vágya és törekvése kielégülésre talál. Dicsőséges és kielégítő részt fog találni már a belépésekor is, viszont az idő teltevel és az áldott munka haladtával a dicsőség csak halmozódni fog. Amikor az ezer év végén a helyreállítás nagy munkáját a Krisztus elvégezte (nagyjából e nemes munkatársak közvetítésével), amikor az egész emberi faj (a javíthatatlanokat leszámítva – Máté 25: 46; Jelenések 20: 9) folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló nélkül kipróbáltan fog állni, Jehova jelenlétében, azok, akik hathatósan közreműködtek a munkában, fényleni fognak az embertársaik között, és Isten előtt, meg Krisztus és az angyalok előtt „mint a csillagok mindörökké”. (Dániel 12: 3) Szeretettel végzett munkájukat és fáradozásukat soha sem feledik el a hálás embertársaik. Örökre emlékezetben tartatnak. (Zsoltár 112: 6)

De bármilyen nagy lesz a növekvő dicsősége azoknak a tökéletes embereknek, akik a Királyság földi szakaszát fogják képezni, a mennyeieknek dicsősége felülmúlja azt. Míg az előzőek ragyogni fognak, mint csillagok örökké, az utóbbiak fényleni fognak, mint az ég fényessége – mint a nap. (Dániel 12: 3) A menny és a föld tiszteletét a Krisztus lábaihoz fogják helyezni. Az emberi elme megközelítheti, de nem tudja tisztán

megérteni azt a dicsőséget, amely a Krisztusban megjelentetik az örökkévalóság számtalan korszakain át. (Róma 8: 18; Efézus 2: 7-12)

A Királyságnak e két szakasza által fog igazolódni az Ábrahámnak tett ígéret: „benned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei”; „a te magod *olyan lesz*, mint a fűvény, mely a tenger partján van, és mint az ég csillagai” – egy földi és egy mennyei mag, mindkettő, mint Isten eszközei a világ megáldására. Isten az ígéretnek mindkét oldalát kezdettől fogva világosan látta és előirányozta, de Ábrahám csak a földit látta. Habár Isten a természetes magból választotta ki a szellemi osztály legfontosabbjait (az apostolokat és másokat) és felkínálta a legfontosabb áldást, a szellemit, annak a nemzetnek minden tagja számára, akik e mennyei hívásnak megfelelő időben éltek; ez annál is több volt, mint amit Ábrahám a szövetségből valaha is látott – ez kegyelem kegyelemre.

Pál úgy beszél az Ábrahámi szövetségről (Róma 11: 17), mint egy gyökérről, amelyből a testi Izrael **természetes módon** nőtt ki, de amelybe a pogány hívők **beoltattak**, amikor a természetes ágak a hitetlenségük miatt kivágattak. Ez igazolja az ígéret kettős beteljesedését a **két magnak**, a földinek (emberinek) és a mennyeinek (szelleminek), kifejlődésében, melyek a Királyság két szakaszát fogják képezni. Ez a gyökér-szövetség ezt a két, különböző fajta ágat hordozza, közülük mindegyik a saját, különböző féle, tökéletes gyümölcstermését – az emberi és a szellemi osztályokat a Királyság hatalmában. A fejlődés sorrendjében először a természetes (földi), majd a mennyei vezetők voltak, de a helyzetük kiválóságának, és beiktatásuk idejének tekintetében először a szellemi lesz és utána a természetes; és így lesznek az utolsókból első és az elsőkből utolsó. (Máté 19: 30; Lukács 16: 16)

Az Ábrahámnak tett ígéret, amelyre István hivatkozik (Cselekedetek 7: 5) és amiben Izrael bízott, földi volt: a

földre vonatkozott. Isten „azt ígérte, hogy néki adja azt birtokul”, mondta István. Isten ekképpen szólt Ábrahámhoz: „Emeld fel szemeidet és tekints arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra. Mert mind az egész **földet**, amelyet látsz, néked adom, és a te magodnak örökre. És olyanná teszem a te magodat, mint a földnek pora, hogyha valaki megszámolhatja a földnek porát, a te magod is megszámolható lesz. Kelj fel, járd be ez országot hosszában és szelvében: mert néked adom azt.” (1 Mózes 13: 14-17) István rámutat, hogy ez az ígélet **még** be **kell** teljesedjen; mert ahogy kijelenti: Isten Ábrahámnak „nem adott abban [azon a földön] örökséget még egy lábnyomnyit sem”.

Az Apostol, ugyanerről az ókori érdemesek osztályáról írva – mások között Ábrahámról – egyetért István kijelentésével, miszerint az Ábrahámnak tett ígélet még nem teljesült be; továbbmegy és kimutatja, hogy azok a földi ígérek nem teljesedhetnek és nem is fognak beteljesedni addig, amíg az annál magasztosabb, mennyei ígérek, amelyek a Krisztusra (Fejre és Testre) vonatkoznak, be nem teljesednek. Ő ezt mondja róluk: Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéretek [vagyis, anélkül, hogy beteljesedtek volna azok], mivel Isten mi felőlünk [a Krisztus *felől*] valami jobbról gondoskodott, hogy **ők nélkülünk** tökéletességre ne jussanak. (Zsidók 11: 13, 39, 40) Ekképpen ismét kimutattuk, hogy a Megváltó és Helyreállító, az emberi *természetét* feladva mindenki javára áldozatként, *most* szellemi lény, és hogy ettől a szellemi osztálytól kell eredjen minden áldás, amikor felmagasztaltatik, bármelyek is a megtisztelt eszközei, vagy ügynökei. (Róma 12: 1; Galaták 3: 29)

A Királyság földi szakasza, amint láttuk, Izraelita; és e tény körül csoportosul az a sok prófécia, melyek Istennek a világ jövőjéről megáldására vonatkozó tervében e nemzetnek kiválóságát beszélik el, amikor a porba hullt sátoruk helyre lesz állítva, és amikor Jeruzsálemet dicséretessé teszi az egész földön /Ézsaiás 62: 7/. Úgy a próféták, mint az apostolok részéről találunk olyan kijelentéseket, melyek világosan

mutatják, hogy Izrael nemzeti helyreállításának idején a nemzetek között elsőként fog összhangba kerülni a dolgok új rendjével, hogy a földi Jeruzsálem a régi romjain újra fel lesz építve, és hogy az államuk helyre lesz állítva, mint a kezdetekben a fejedelmek vagy bírák alatt (Ézsaiás 1: 26; Zsoltár 45: 16; Jeremiás 30: 18). Mit várhatnánk ésszerűbb módon, mint azt hogy Izrael örüljön elsőként annak, hogy elismerjék a prófétákat és a patriarchákat, és mint azt hogy a törvényismeretük, valamint *azon törvény* alatti, hosszú ideje tartó fegyelmezésük felkészítette őket a kezelhetőségre és a Királyság tekintélye iránti engedelmisségre? Míg Izrael lesz az első az elismert és megáldott nemzetek közül, az is meg van írva Izraelről, hogy „először Júda sátrait szabadítja meg az ÚR”.

Nem tartjuk fontosnak vitába szállni arról, hogy hol találhatjuk Izrael „elveszett nemzetségeit”. Lehet igaz is és nem is az, amit némelyek állítanak, hogy az „elveszett nemzetségeket” nyomon lehet követni napjaink, bizonyos, civilizált nemzeteiig. Habár a felvetett bizonyítékok közül némelyek nem ésszerűtlenek, mégis, egészében véve, ezek nagyjából következtetések és feltevések. De, ha még be is lenne bizonyítva világosan, hogy a civilizált nemzetek közül némelyek az elveszett nemzetségek leszármazottjai, **semmi előnyt** nem bizonyítana ez számukra, a „felülről való”, „mennyei elhívás” alatt, mely az ő nemzeti elvettetésük óta nem ismer semmi különbséget zsidó és görög, szolga és szabad között. Ha az ilyen bizonyítékok valaha is bizonyossá válnának (ami még nem áll fenn), tökéletes összhangban lennének e nemzetre vonatkozó jövődölésekkel és ígéretekkel, melyek még a beteljesedésüket várják a Királyságnak földi szakaszában és az alatt.

A régóta be nem teljesedett ígéretek iránti, természetes ragaszkodásuk és bizalmuk még fennmaradt mértéke, minden, természetes előítéletükkel együtt, kedvezni fog annak, hogy Izrael általánosan és gyorsan elfogadja az új vezetőket; míg a törvény iránti, jelentős mértékű engedelmisségük szokása

szintén kedvezően fog hatni az új kormány elveivel való összhangjuk *létrejöttének* gyorsaságára.

Mivel Jeruzsálem volt Isten előképi Királyságának székhelye, továbbra is ezt a tisztséget fogja betölteni, és „a Nagy Királynak városa” lesz. (Zsoltár 48: 3; Máté 5: 35) Egy város egy királyságnak, vagy uralomnak jelképe, és ekképpen Isten Királyságát az Új Jeruzsálem jelképezi, ez az új uralom, mely a mennyből száll alá a földre. A kezdetben ez csak a szellemi osztályból, a Krisztus Menyasszonyából fog állni, amely, ahogy János látta, fokozatosan jön le a földre, vagyis fokozatosan uralomra jut, míg a jelenlegi birodalmak darabokra törnek az Úrnak Napján. Mégis, a megfelelő időben ennek a városnak, vagy kormányzatnak földi szakasza fel lesz állítva, amelynek részei, vagy tagjai az ókori érdemesek lesznek. Nem két város (kormány) lesz, hanem csak egy, mennyei kormányzat, egy *olyan*, amit Ábrahám várt, „egy alapokkal bíró város” – egy igazságosságra alapított kormányzat, melynek fundamentuma a Megváltó Krisztus igazságának biztos alapköve, amely az ember váltságdíjának értéke, és amelyet Ő adott, valamint az isteni igazságosság szilárdsága, mely már nem ítélni el a megváltottat, mint ahogy előzőleg nem menthette fel a bűnöst. (Róma 8: 31-34; 1 Korintus 3: 11)

A Béke dicsőséges Városa! – melynek falai szabadulást, oltalmat, és áldást jelentenek mindazoknak, akik belépnek, melynek igazságon nyugvó alapjait soha sem lehet megingatni, melynek építője és tervezője Isten! Istennek eme dicsőséges városából (királyságából) ragyogó világosságban fognak járni a nemzetek (emberek) a szentség útján a tökéletesség felé és az Istennel való, teljes összhang felé. (Jelenések 21: 24)*

* A „**tisztességüket**” szó hiányzik a legrégebbi és leghitelesebb kéziratokból /a magyar nyelvű, új fordítások sem tartalmazzák – f.m./.. A 26.-ik versből is hiányzik ez a szó.

Amikor az emberiség eléri a tökéletességet, a Millenniumi korszak végén, ahogy ezt kimutattuk, az emberek Isten Királyságának tagjaiként lesznek befogadva, és átadatik nekik a föld feletti teljes uralom, ahogy ez kezdetben rendeltetett – minden ember egy uralkodó, egy király lesz. Ezt világosan mutatja János jelképes próféciaja (Jelenések 21: 24-26), mert a látomásban nem csak azt látta, hogy az emberek annak világosságában jártak, hanem látta a **királyokat** is, ahogy abba dicsőségesen beléptek; mégis senki olyan nem mehet be, aki megszezteleníténé. Senki sem azonosulhat avval a várossal (királysággal), aki nem volt előbb alaposan próbára téve; senki olyan, aki hamisságot és igazságtalanságot cselekszik, vagy kedveli azokat; csak azok, akiket a Bárány felír, mint örök életre méltókat, és akiknek így szól: „Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a számotokra elkészített országot.”

Meg kell jegyezni, hogy bár kétségtelenül a szószerinti Jeruzsálem újjá lesz építve, és habár valószínűleg a világ fővárosává fog válni, mégis sok prófécia, melyek Jeruzsálemet és a jövődő dicsőségét említik, jelképekben az Isten Királyságára vonatkoznak, mely nagy ragyogásban lesz felállítva.

A Királyság földi szakaszának jövődő dicsőségéről, ahogy ez Jeruzsálem által van bemutatva, a próféták elragadtatva beszélnek, mondván: „Vigan ujjongjatok mindnyájan, Jeruzsálem romjai! Mert megvigasztalta népét az ÚR, megváltotta Jeruzsálemet!” „Ezért örvendjete és vigadjatok mindörökké annak, amit teremtek. Mert Jeruzsálemet vigasságra teremtem, népét pedig öröme.” „Örüljete Jeruzsálemmel! Vigadjatok vele mindnyájan... hogy igyatok és örvendjete dicsőségének bőségén! Mivel így szól az Úr: Ímé, kiterjesztem rá a békességet, mint egy folyóvizet, és mint kiáradott patakot a népek dicsőségét.” „Abban az időben Jeruzsálemet nevezik az ÚR trónjának; minden nemzet Jeruzsálemben gyűl össze”. „Eljön a sok nép, és ezt mondják: Jöjjetek, menjünk föl az ÚR hegyére [Királyságába], Jákob

Istenének házához! Tanítson minket utjaira, hogy az Ő ösvényein járjunk. Mert a Sionból [a szellemi szakaszból] jön a törvény/tanítás, és az ÚR igéje Jeruzsálemből [a földi szakaszból].” (Ézsaiás 52: 9; 65: 18; 66: 10-12; Jeremiás 3: 17; Ézsaiás 2: 3)

Amikor az Izraelnek tett, jövőendő áldásokra vonatkozó, sok, értékes ígéretet szemléljük, és azoknak egy pontos beteljesedését várjuk e nép számára, helyén való az, ha észben tartjuk, hogy ők népként előkép, és egyszersmind valóság is. Bizonyos szempontból ők az emberiség egész világának előképe, és az ő Törvény Szövetségük, az engedelmességnek és életnek szövetsége, előképe volt az Új Szövetségnek, amely a világgal lesz megkötve a Millenniumi korszak alatt és az eljövendő korszakokban.

Az ő előképi szövetségük alatti, engesztelési vér, és a papság, amely azt arra a nemzetre alkalmazta, az Új Szövetség vérét és azt a Királyi Papságot ábrázolta, amelyik a Millenniumi korszak alatt annak tisztításait és áldásait az egész világra alkalmazni fogja. Ekképpen az ő papságuk a Krisztust ábrázolta, és az a nemzet mindazoknak előképe volt, akikért az igazi áldozat hozatott, és akikre az igazi áldások el fognak jönni – „minden embernek”, „az egész világnak”.

Továbbá, emlékezzünk meg arról, hogy habár úgy a jövőendő áldások, mint a múltbeliek, először a zsidóké, majd a pogányoké; csak idő kérdése az, hogy a zsidóknak elsőbbsége lesz az isteni áldásokban, és ez, ahogy kimutattuk, egy természetes következménye lesz az ő Törvény alatti neveltetésüknek, mely a megfelelő időben beteljesíti rendeltetését abban, hogy Krisztushoz vezérli őket. Habár az első eljövételkor csak egy maradékot hozott *Krisztushoz*, a második eljövételkor az egész népet elvezérli, és ők, mint egy nép, első gyümölcs lesznek a nemzetek között. Végére, az Izraelnek ígért, minden áldásnak, kivéve a választott osztályokat megillető áldásokat, nem csak e nemzetben lesz meg a valóságos beteljesedése, hanem ellenképileg

beteljesedik a föld minden nemzetségében is. Azon kormányzat alatt Isten „mindenkinek cselekedetei szerint fog megfizetni – dicsőség, tisztelet és békesség jut majd osztályrészül mindenkinek, aki a jót cselekszi, zsidónak elsősorban, de görögnek is! Mert Isten nem személyválogató.” (Róma 2: 6, 10, 11 – MBT.)

Pál apostol különösen arra hívja fel figyelmünket, hogy Istennek az Izrael számára tett ígéretei biztosak a jövőre nézve, és rámutat arra, hogy milyen kegyelmet vesztek el hitetlenség által, és hogy mely kegyelem biztos még. Elmondja, hogy a büszkeség, a szív keménysége és a hitetlenség miatt Izrael, mint egy nép, **nem nyerte el**, amit keresett – a fő helyet az isteni kegyelemben és szolgálatban. Pál itt nem utal az Izrael összes nemzedékére, Ábrahámától kezdve, hanem azokra a nemzedékekre, amelyek az első eljövétel idején éltek; és az ő szavai az összes nemzedékükre vonatkozhatnak, akik az Evangéliumi Korszak alatt éltek, amely alatt a fő kegyelem volt felkínálva: a mennyei meghívás az isteni természetre és Jézussal való társörökségre. Izrael, mint egy nép, elmulasztotta felismerni és megragadni ezt a kegyelmet. És, bár Isten meglátogatta a pogányokat és közülük sokat meghívott az evangélium által, ők, a testi Izraelhez hasonlóan, elmulasztják megnyerni a mennyei jutalmat. Mégis az összes hivatalos közül egy osztály, egy maradék, egy kicsiny nyáj méltányolja a hívást, és engedelmességgel meg önfeláldozással biztossá teszik hivatásukat és kiválasztásukat. Ekképpen, amit Izrael, mint egy nép, elmulasztott megszerezni, és amit a névleges keresztény egyház is elmulaszt megszerezni, az a kiválasztott osztálynak adatik, a hűségeseleknek – „Krisztus Testének” – a kiválasztottaknak (akiket Isten eleve ismert) a Szellemtől megszentelő *munkája* és az igazságba vetett hit által. (2 Tessz. 2: 13; 1 Péter 1: 2)

De, habár a Messiás elutasítása által Izrael elvesztette mindezt a különleges kegyelmet, Pál kimutatja, hogy ezáltal ők mégsem bizonyultak a kegyelemből teljesen kivetetteknek, mert még a Krisztusba és a szellemi kegyelembé való beoltás

ugyanolyan kiváltságát élvezhették, mint az emberiség többi része, ha a megívás idején elfogadták ezt hit által. Ugyanis, érvel Pál, Isten éppen annyira képes beoltani őket ismét, mint ahogy képes volt vad ágakat beoltani, és éppen olyan hajlandó ezt megtenni, ha ők nem tartanak ki a hitetlenségükben. (Róma 11: 23, 24)

Másfelől Pál úgy érvel, hogy habár Izrael elvesztette a fő áldást, „amit keresett”, Isten Királyságában a fő helyet, mégis még maradtak beteljesendő, nagy ígéretek e nép számára; mert, *ahogy* fejtegeti, Isten ajándékai, az elhívások, a szövetségek, és az ígéretek nem múlhatnak el beteljesedés nélkül. Isten a kezdettől ismerte a véget; Ő tudta, hogy Izrael el fogja utasítani a Messiást, és ebből az ismeretből kiindulva a nekik tett, egyértelmű ígéretek, biztosítanak bennünket, hogy Izraelt még használni fogja az Úr a szolgálatban, mint közvetítő eszközét a világ megáldásában, habár „Izrael nem nyerte meg azt, amit keres” – a fő kegyelmet. Majd Pál folytatva rámutat, hogy Istennek az Izrael számára, szövetség által tett ígéretei olyan természetűek voltak, hogy nyitva hagyja meghatározatlanul, hogy ők népként a mennyei, vagy a földi mag lesznek – hogy az ígéretekben említett, magasabb, vagy az alacsonyabb szolgálatot fogják örökölni, és teljesíteni. Isten a megfelelő ideig titokban tartotta a magasabb, szellemi kegyelmet; a számukra tett ígéretek csak a földi kegyelmet említették, habár Ő kedvezett nekik abban, hogy a szellemi kegyelmet is először nekik kínálta fel, és ekképpen többet kínált fel nekik, mint amit valaha is ígért. Egyszóval, a mennyei ígéretek el voltak rejtve a földiekben. Ezek az ígéretek, mondja Pál, nem vallhatnak kudarcot. Először a rejtett kegyelem felkínálása, és annak Izrael részéről való, vak elutasítása semmiképpen sem érvényteleníti az ígélet másik vonását. Tehát, kijelenti, hogy habár Izrael, mint nemzet, ki van taszítva a kegyelemből mialatt úgy a zsidók, mint a pogányok közül kiválasztatik a Krisztus Menyasszonya, mégis eljön az idő amikor, a Szabadító (Krisztus, Fej és Test) teljes lévén, az isteni kegyelem visszatér a testi Izraelhez. A

dicsőséges Szabadító elfordítja Jákobtól* a hitetlenségüket, és ekképpen az egész Izrael megtartatik [visszatér a kegyelembe], amint a próféta által meg van írva. Az apostol szavaival:

„Mert nem akarom, hogy ne tudjátok atyámiai ezt a titkot, hogy magatokat el ne higgyétek, hogy a megkeményedés Izraelre nézve csak részben történt, **ameddig** a pogányok teljessége bemegy [ameddig a választottak teljes száma a pogányok közül kiegészül]. És így az egész Izrael megtartatik, amint meg van írva: Eljön Sionból a Szabadító, és elfordítja Jákobtól a hitetlenséget: És ez nékik az én szövetségem, midőn eltörlöm az ő bűneiket. Ők az EVANGÉLIUMOT tekintve ellenségek ugyan a ti javatokra; a kiválasztottságot tekintve azonban [még] igen kedvesek az atyákért. Hiszen az Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok. Mert miképpen ti [pogányok] egykor engedetlenkedtetek az Istennek, most pedig irgalmasságot nyertetek az ő engedetlenségük miatt, azonképpen ők is most engedetlenkedtek, hogy ők is irgalmasságot nyerjenek a **ti** irgalmasságotok folytán [a megdicsőített Egyháztól]; Isten ugyanis mindenkit engedetlenség alá rekesztett, hogy mindenkin könyörüljön. [vesd össze a Róma 5: 17-19 versekkel] Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! *Milyen megfoghatatlanok az ő ítéletei, és milyen kikutathatatlanok az ő útjai!*” (Róma 11: 25-33 – különböző fordítások alapján: MBT, KNV.)

*

A Szellemi Izrael soha sem neveztetik „Jákobnak”.

A KIRÁLYSÁG ÖRÖKÖSEI

„Ki mehet fel a Jehova hegyére [a Királyság jelképe]? És ki állhat meg az ő szent helyén [a templomban]? Az ártatlan kezű, a tiszta szívű.” (Zsoltár 24: 3, 4)

Jeruzsálem városa egy hegytetőn épült – egy kettős hegytetőn, mert két részre választotta őket a Tiropoeon²⁾ völgy. Mégis ez egy város volt, egy fallal körbevéve, és hidak kötötték össze a két részt. A hegytetők egyikén volt felépítve a Templom. Ez úgy értelmezhető, hogy a megdicsőített Egyházban a királyi és a papi minőség egységét jelképezi; vagy, Isten egy Királyságának két szakaszát – a szellemi templomot, amely nem földi eredetű, hanem egy új, mennyei vagy szellemi természetű (Zsid. 9: 11), elválasztva és mégis egységben a földi szakasszal.

Úgy tűnik, hogy Dávid a két helyre hivatkozik. Egyáltalán a városban lenni is egy megtiszteltetés volt, és egy még nagyobb megtiszteltetés volt, felmenni a szent templomba, a szent területre, ahova csak a papoknak volt megengedve a belépés. Dávid rámutat, hogy az élet tisztasága és a szív őszintesége szükségesek mindazok számára, akik részesülni akarnak valamelyik megtiszteltetésben. Akik a Királyi Papsághoz akarnak tartozni, azok arra buzdíttatnak, hogy megtisztítsák magukat éppen úgy, ahogy a vallásunk³⁾ főpapja is tiszta, ha méltóknak akarnak találtatni a társörökségre Ővele. Ezért akiben megvan e reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan Ő is tiszta. Ahogy már kimutattuk, ez a **szándék** tisztasága, amely számunkra teljes, vagy tényleges tisztaságnak ismertetik el, Krisztus beszámított tisztaságaként, mely kipótolja a mi elkerülhetetlen hiányosságainkat, és kiegyenlíti az elkerülhetetlen gyengeségeinket, míg szellem **szerint** járunk és nem test **szerint**.

De, ne feledjük, hogy a tisztaság, az őszinteség és az Isten iránti teljes felszentelődés elengedhetetlen mindazok számára, akik Isten Királyságának akármelyik szakaszába be akarnak lépni. Így volt ez azokkal az ókori érdemesekkel is, akik a

Királyság földi szakaszát fogják örökölni a Krisztus alatt. Ők szerették az igazságosságot, és gyűlölték az igazságtalanságot; mélységesen bánkódtak és vezekeltek, amikor egy vétség legyőzte őket, vagy amikor megbotlottak egy gyengeségükbe. Ekképpen volt az Evangéliumi Korszak hűségeseivel is, és így lesz mindenkivel a Millenniumi Korszakban, amikor az Istennek Szellem, az Igazság Szellemé kitöltetik minden testre. Annak a korszaknak győzedelmesei is a szív és az élet tisztaságára kell törekedjenek, ha jogot akarnak szerezni arra, hogy belépjenek abba a városba – a világ kezdete óta számukra elkészített országba – a helyreállított, eredeti uralomba.

A VASURALOM

Sokan tévesen feltételezik azt, hogy amikor a Krisztus Millenniumi Királysága be lesz vezetve, akkor mindenki meg lesz elégedve a kormányzásával. De nem. Rendszabályai sokkal szigorúbbak lesznek, mint az előző kormányzatoké; és az emberek szabadsága korlátozva lesz oly mértékig, mely valóban bosszantó lesz sokakra nézve, akik a szabadság növekedését követelik. Teljesen meg lesz akadályozva a megtévesztés, az elferdítés *gyakorlásának* szabadsága, mások becsapása és megkárosítása. Az étellel és itallal önmaga, vagy mások megkárosítására való visszaélések szabadsága, vagy a jó modor bármely megrontásának szabadsága teljesen meg lesz tagadva mindenkitől. Senkinek sem lesz szabad, vagy engedélyezett, hogy valami rosszat tegyen. Az egyetlen szabadság, mely bárkinek megadatik, az Isten fiainak igazi, és dicsőséges szabadsága lesz – annak szabadsága, hogy jót tegyen önmagának és másoknak bármely módon és minden tekintetben; de nem lesz megengedve semmi ártalom és semmi pusztítás abban a Szent Királyságban. (Ézsaiás 11: 9; Róma 8: 21) Következésképpen, azt az uralmat sokan szigorúnak fogják érezni, *amely* lerombol minden, előző szokásaikat és megrögzöttségeiket, és azokat a jelenlegi intézményeket is, amelyek ezekre a szokásokra és hagyományokra, meg a szabadságról alkotott, hamis eszmékre épültek. Határozottsága és erélyessége miatt jelképesen

vasuralomnak nevezik. – „Uralkodik rajtuk vasvesszővel” (Vesd össze: Jel. 2: 26, 27; Zsolt. 2: 8-12; 49: 15) Így teljesedik be az a kijelentés: „A jogot teszem mérőszinórrá, és az igazságot mérőónná; jégeső [az igazságos ítélet] söpri el a hazugság menedékét, és a rejtékhelyet vizek [igazság] árasztják el”; és minden rejtett dolog kitudódik. (Ézsaiás 28: 17; Máté 10: 26)

Sokan lesznek lázadó érülettel a tökéletes és igazságos kormányzás iránt, mert megszokták a múltban, a jelenlegi fejedelem uralma alatt, hogy a halandó embertársaik felett uralkodjanak és hogy ellenszolgáltatás nélkül, teljesen a mások költségein éljenek. Sok és szigorú lesz az a verés, amit **természetes módon** egy saját vágyainak kielégítésére élt, jelenlegi élet megkövetel és meg is fog kapni az alatt az uralom alatt, míg az ilyenek megtanulják annak a Királyságnak tanításait – a méltányosságot, az igazságot és a jogosságot. (Zsolt. 89: 33; Luk. 12: 47, 48) E témában a tanulás először a jelenlegi nemzedéknek jön el, és már küszöbön van. (Jakab 5)

De, – áldott gondolat! – amikor az Élet Fejedelme érvényesíteni fogja az igazságosság és méltányosság törvényét, egy vasuralommal akkor az emberiség tömegei megtanulják azt, hogy: „Az igazságosság felmagasztalja a nemzetet, a bűn pedig gyalázata minden népnek” /Péld.14:34/; megtanulják, hogy Istennek terve és törvényei, végtére is minden érintett számára a legjobbak; és végül megtanulják **szeretni** az igazságosságot és gyűlölni a bűnt. (Zsolt. 45: 8; Zsid. 1: 9) Mindazok, akik az alatt az uralom alatt nem tanulták meg szeretni a jogosságot, az örökéletre méltatlanoknak lesznek tekintve, és kivágnak a nép közül. (Csel. 3: 23; Jel. 20: 9; Zsolt. 11: 5-7)

AZ ÖRÖK KIRÁLYSÁG

„Jehova lesz a király az egész földön, azon a napon.” (Zakariás 14: 9) Az a Királyság, melyet Jehova a Krisztus kezébe fog felállítani a Millennium alatt, az a Jehova királysága lesz, de a Krisztusnak, mint kormányzónak, közvetlen

fennhatósága alatt, valahogy úgy, ahogy az Egyesült Államok kormánya eljár a Déli Államokkal a lázadás után. Egy időre a Déli Államoknak nem volt megengedve, hogy saját, választott közhivatalnokaik által kormányozzák önmagukat, nehogy ne alkalmazkodjanak az Unió alkotmányának törvényeihez, hanem teljes hatáskörű kormányzók voltak kinevezve avval a céllal, hogy újjászervezzék azokat az államkormányokat, és hogy visszavezessék őket a központi kormánnyal való teljes összhangra. Így a Krisztus különleges uralma a föld ügyei fölött csak korlátozott időre szól, egy bizonyos célja van, és vége lesz annak a célnak megvalósításával. Az ember a lázadása által elvesztette az Istentől kapott jogait – többek között a Jehova törvényeivel összhangban gyakorolt önkormányzásának jogát. Krisztus által Isten megváltja mindazokat a jogokat, és nem csak azt a jogot biztosítja az embernek, hogy személyesen visszatérhet az előző állapotába, hanem hogy visszatérhessen a kezdeti tisztségébe a föld királyaként. De az, hogy az ember olyan módon legyen visszahozva, ahogy Isten szándékozza, amely a legmegfelelőbb a jelenlegi tapasztalatok tanulságának belevésődésére – azaz, megkövetelve tőle, hogy erőfeszítéseket tegyen a saját felemelkedése érdekében – szükségessé tesz egy erős és tökéletes kormányt. És ez a megtiszteltetés, az ember helyreállításának elvégzése, a Krisztusnak adatik; hogy ehhez jogot biztosítson magának, Ő meghalt, és „addig kell uralkodnia, míg lába alá nem veti valamennyi ellenségét” – míg senki sem fog létezni, aki ne ismerje el, ne tisztelje, és aki ne engedelmeskedjen Neki. Majd beteljesítvén küldetését az emberiség *rekonstruálását*⁴⁾, vagy helyreállítását illetően, Ő átadja majd a Királyságot az Istennek, magának az Atyának, és az emberiség közvetlen kapcsolatban lesz Jehovával, mint a kezdetben – az ember Jézus Krisztus közbenjárása végérvényesen és teljesen beteljesíti a kibékítés óriási munkáját. (1 Kor. 15: 25-28)

Amikor a Királyság át lesz adva az Atyának, még mindig Isten Királysága lesz, és a törvények mindig ugyanazok

lesznek. Az egész emberiség, akkor tökéletesen helyreállítva, képes lesz a tökéletes engedelmességre úgy betűben, mint szellemben; míg most az engedelmesség szelleme, vagyis az Isten törvényének megtartására tett törekvés, az egyedüli dolog, amire az emberek képesek. Annak a tökéletes törvénynek teljes betűje azonnal halálra ítélné őket. (2 Kor. 3: 6) Mi egyedül a Krisztus váltságdíja által vagyunk elfogadva.

A valódi tökéletesség *eléréséig* „rettenetes dolog az élő Istennek kezébe esni”. (Zsidók 10: 31) Most, ameddig valóban tökéletessé nem válik, senki sem állhat meg a szigorú igazságszolgáltatás előtt: mindenkinek szüksége van a Krisztus érdeme és áldozata alatt ingyen nyújtott kegyelemre. De amikor Krisztus átadja a Királyságot az Atyának, akkor **hibátlanként** fogja bemutatni őket Neki, mint olyanokat, akik megfelelők és képesek örök áldásokat élvezni a Jehova tökéletes törvénye alatt. Akkor minden félelem eltűnik, és Jehova és az Ő helyreállított teremtményei tökéletes összhangban lesznek, mint a kezdetben.

Amikor a Millenniumi korszak végén Krisztus átadja a föld feletti uralmat az Atyának, ezt Ő úgy fogja megtenni, hogy átadja azt az emberiségnek, mint az Atya képviselőinek, akik kezdettől fogva erre a megtiszteltetésre voltak kijelölve. (1 Kor. 15: 24; Máté 25: 34) Ekképpen az Isten Királysága örökké *fog* tartani. Így olvassuk Urunk szavaiból is: „Akkor így szól a Király a jobb keze felől állókhoz [azokhoz, akik a Millenniumi uralom alatt a kegyelt helyzetbe jutnak összhang és engedelmesség által]: Jöjjetek, Atyám áldottai [ti, akiknek az Atyám ekképpen meg akar áldani], örököljétek a világ kezdete óta SZÁMOTOKRA **elkészített** országot.”

Ezt az embernek elkészített királyságot és megtiszteltetést nem kell összetéveszteni avval a még főbb királysággal és megtiszteltetéssel, amely Krisztusnak készítettet, „amelyet az Isten **öröktől fogva** elrendelt a **mi** dicsőségünkre” (1 Kor. 2: 7), és amire kiválasztott minket a Krisztusban már a világ teremtése **előtt**. És, habár a Krisztus **különleges** beavatkozása

és uralma a föld felett be fog végződni, ahogy ez előbb kimutattatott, nem kell arra a következtetésre jutni, hogy a Krisztus dicsősége, uralma és hatalma megszűnik akkor. Nem, Krisztus örökre összekapcsolódik az isteni dicsóséggel és hatalommal a Jehova kegyének jobbján, és az Ő Menyasszonya és örököstársa örökre részesedik az Ő növekvő dicsőségéből. Avval kapcsolatosan, hogy más világokban milyen csodálatos munkálatok várják Jehovának e nagyon felmagasztalt megbízottját, itt nem bocsátkozunk több feltételezésbe, csak emlékeztetünk az isteni hatalom és tevékenység végtelenségére, és a világegyetem határtalanságára.

Tehát, a Királyságnak bármely szakaszára összpontosul érdeklődésünk, valóban az, amit „minden nemzetek óhajtanak” /Ággeus 2: 7/, mert alatta mindenki megáldatik. Emiatt mindenki komolyan vágyhat arra az időre, és mindenki ekként könyöröghet: „Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod miképpen a Mennyben úgy itt a földön is!” Ezért van az, hogy az egész teremtet világ rég óta nyög, és tudatlanságában sóvárogva vár – várja az Isten fiainak megjelenését, azt a Királyságot, mely összetiporja a gonoszt, és megáld és meggyógyít minden népet. (Róma 8: 19; 16: 20)